

Как Мърморанчо се усмихна

В гората, близо до пенливия речен водопад, живееше мама Мецана със своето малко мече. То беше топчесто и пухкаво, а очичките му блестяха като маслинки. Кой знае защо обаче, горските животни го наричаха Мърморанчо. Сигурно заради това, че муцунката му винаги бе намусена, а от гърлото му често излизаше недоволно ръмжене. Ето така звучеше то сутрин:

- Ммм! Няма да стана!

- Хайде, мило мое мече, слънцето изгря! Приготвила съм ти вкусна каша! - будеше го мама Мецана.

- Ммм! Пак ли каша? - мърмореше Мърморанчо и избутваше паничката.

- Ако искаш, поиграй си навън. Можеш да прескачаш големия пън или да си подхвърляш шишарки с катеричките - увещаваше го мама Мецана.

- Ммм! До гуша ми дойдоха тези скучни игри! - цупеше се Мърморанчо.

Вечер мама Мецана го подканяше:

- Хайде, мечето ми, да се цопнем под водопада! Водата е тъй бистра и прохладна!

А Мърморанчо ръмжеше още по-сърдито:

- Их, пак ли! Не искам на водопада! - тропаше с крак той.

- Подсуши се сега и бързо в леглото! Ей сегичка идвам да ти разкажа приказка... - грижовно нареждаше мама Мецана.

- Ммм! Леглото е кораво! Одеялото боцка! А приказките изобщо не са истински, защо ми е да ги слушам? - хленчеше Мърморанчо.

Така си и заспиваше - намусен.

Чуди се, чуди мама Мецана какво да стори. Най-сетне измисли! Изпрати мечето на гости при леля му Мечона. Тя

живееше на другия край на гората и си имаше две малки синчета мечета.

- Ура! - викна Мърморанчо.

- Край на кашите, на къпането и приказките за лека нощ!

Следобед пристигна в дома на леля си. Додето се огледа, братовчедите му го задърпаха към близката локва и го отъркаляха в калта. До здрач се боричкаха, замеряха се с шипки, раздърпаха козината си в трънаците... Накрая, капнали от умора, се запътиха към къщи.

- Хайде на масата! - плесна с ръце леля Мечона.

- Ами баня на водопада? - попита Мърморанчо.

- Тук си нямаме водопад - отвърна леля му.

Мечето се запъти към масата, оглеждайки засъхналата кал по лапите си. Братовчедите му лакомо се нахвърлиха върху храната и додето се опомни, пред него се мъдреха само няколко огризки от круши.

- Готови ли сте? Хайде в леглата! - викна леля Мечона.

Мърморанчо се сгуши в завивките. Трънчета от шипката го боцкаха навсякъде, а по петичката му полази буболечка. Мечето подсмръкна и жално попита:

- Ами приказка?

В отговор дочу само глухо похъркване.

Цяла нощ се въртя и пуфтя Мърморанчо. Коремчето му къркореше от глад, хапеха го мравки и страшно му се щеше някой да му разкаже една хубава приказка... Едва дочака да съмне и хукна към къщи! Колкото повече приближаваше, толкова повече се усмихваше, а в гърлото му бълбукаше щастливо ръмжене:

- Ммм! Колко е хубаво у дома! Мамо, мамичко, искам каша! Искам да цамбурна под водопада, да поиграя с катеричките! Искам си моето

легло и приказка преди сън!

Горските животни го поздравяваха:

- Добър ден, Мърморанчо! Днес изглеждаш променен. Какво ти е?

- Не виждате ли? Усмихнат е... - закачливо поклати глава мама Мецана и доволно обгърна с лапи меченцето си.

Провеждане:

На децата се предоставят илюстрациите (вж. приложение, стр.9) за разглеждане.

Прочита се приказката "Как Мърморанчо се усмихна".

Провежда се разговор за поведението на Мърморанчо и настъпилата промяна у него.

На децата се предлага да си спомнят и да разкажат подобни ситуации у дома, в които те безпричинно са се сърдили, недоволствали, отказвали определена храна или са реагирали негативно на проявено към тях внимание от страна на близките.

Разговорът би могъл да придобие социална насоченост например за недоимъка в бедните страни по света и невъзможността там децата да получат дори хляб.

Основната цел е децата да бъдат благодарни и да ценят това, което имат въпреки уют, обич, храна и т.н.